

Arrest

nr. 270 297 van 23 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Patrick VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165/2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 maart 2020 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en van 20 januari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. VAEREWYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit de Eurodac-gegevens blijkt dat de verzoekende partij op 16 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland.

1.3. Op 9 december 2021 richten de Belgische instanties een verzoek tot terugname aan Duitsland.

1.4. Op 14 december 2021 verklaart Duitsland zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1 (d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 20 januari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en gekend onder rolnummer 270 906.

1.6. Op 8 maart 2022 neemt gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Sierra Leone

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland, op basis van het Dublinakkoord van 14.12.2021, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (In de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 26.01.2022, met een termijn van 10 dagen.

Op 03.02.2022 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Duitsland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt In de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20.01.2022.

Betrokkene werd op 16.02.2022 gehoord door een ICAM-coach van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde niet naar Duitsland te willen terugkeren omdat hij bang is voor de Sierra Leoners die wraak willen nemen op hem. Hij kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. Ook in zijn administratief dossier zit geen enkel stuk dat zijn verklaring staft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene maakt in zijn hoorrecht van 16.02.2022 melding van bepaalde medische problemen. De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20.01.2022.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 20.01.2022.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 16.02.2022 geen andere elementen aan. Hij herhaalt dat hij geen partner, kinderen of familie in België heeft. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

*REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de tweede bestreden beslissing

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

De tweede bestreden beslissing werd de verzoekende partij op 26 januari 2022 betekend, zoals de verzoekende partij ook aanhaalt in het verzoekschrift.

Overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet is *in casu* een beroepstermijn van tien dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de tweede bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op woensdag 26 januari 2022. Dit is de datum van kennisgeving en aldus de *dies a quo* die niet in de termijn wordt begrepen (cf. artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet). De beroepstermijn neemt een aanvang op donderdag 27 januari 2022. De verzoekende partij beschikte bijgevolg met ingang van donderdag 27 januari 2022 over tien dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen, is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Nu de vervalddag *in casu* zaterdag 5 februari 2022 is, wordt deze vervalddag van rechtswege verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 7 februari 2022. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus 7 februari 2022.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt op maandag 21 maart 2022. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de tweede bestreden beslissing werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De verzoekende partij heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat haar laattijdigheid aan overmacht te wijten is.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het de bedoeling was om een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in te dienen. De Raad stelt vast dat dit geenszins uit het verzoekschrift blijkt. De advocaat van de verzoekende partij bevestigt dit en gedraagt zij zich naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt vast dat met deze uiteenzetting geen overmacht wordt aangevoerd of aangetoond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2022 is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding vervat in de eerste bestreden beslissing

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, (...) en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de eerste bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens vervat in de eerste bestreden beslissing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

4.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.2.2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de *"formele en materiële geldigheid en wettelijkheid"*, van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), onder andere de artikelen 3 en 13, van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, van de Dublin III-Verordening, onder andere de artikelen 9.1., 14.1 en 29, van de Vreemdelingenwet, onder andere de artikelen 51/5 en 62 en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onder andere de artikelen 2 en 3.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"j)

De beslissing werd genomen door de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie attaché L. D. (...).

Op basis van de voorliggende en bestreden beslissing is onmogelijk uit te maken of deze gemachtigde wel gemachtigd is/was om dergelijke beslissing te nemen en ter kennis te brengen.

i ii)

Om de beslissing te motiveren wordt praktisch uitsluitend verwezen naar de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) waarvan de kennisgeving gebeurde door middel van een bericht aangeboden op 26.01.2022.

Zoals aangegeven werd tegen die beslissing een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 03.02.2022.

Verzoeker herhaalt en herneemt de middelen en bezwaren die in die procedure reeds heeft uiteengezet:

1.

De basis van de beslissing is het feit dat verzoeker eertijds in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend en dat het bijgevolg Duitsland is die als verantwoordelijke staat de verdere procedure dient af te handelen mede gelet op de vraag tot overname in het kader van verordening 604/2013 (waarop geen reactie volgde vanwege Duitsland).

2.

De verdere motivering van de bestreden beslissing is zo niet uitsluitend dan toch overwegend gesteund op algemene gegevens, theoretische uiteenzettingen, (foutieve) vooronderstellingen, (onjuiste) gevolgtrekkingen.

Er wordt geen enkele link gelegd met de individuele toestand en situatie van verzoeker, minstens wordt er geen enkele poging of initiatief genomen om na te gaan, te onderzoeken en/of te controleren op welke manier de aanvraag van verzoeker werd behandeld. Er wordt zelf geen enkel initiatief genomen om de juiste situatie en wettelijke toestand van verzoeker in het kader van de asielprocedure in Duitsland nagegaan.

Er werd niet nagegaan of in het kader van de geldende Duitse procedureregels verzoeker niet het recht op een beroep tegen een negatieve beslissing heeft verloren. Evenmin werd de toestand van verzoeker concreet nagegaan bij de noodzaak tot het indienen van een nieuwe aanvraag (noch naar mogelijkheden, noch naar middelen, noch naar impact, ...).

Het aangehaalde AIDA rapport verwijst trouwens naar het gebrek aan opleiding van de beoordeelaars en eerste beslissers (blz. 16 rapport)

3.

In de bestreden beslissing wordt er helemaal geen aandacht besteed aan de eigen, specifieke situatie van verzoeker en aan de door hem ingeroepen feitelijkeheden.

Men vergenoegt er zich mee de argumentatie te beperken tot het fragmentarisch aanhalen van landenrapporten, tot het verwijzen naar (verdragsrechtelijke) voorschriften en bepalingen en met de telkens op geen enkele wijze gestaafde of bewezen onderstelling dat t.o.v. verzoeker in zijn concreet geval alles volgens het boekje werd behandeld en afgehandeld.

Met dan nog de vermelding en verwijzing dat het bewuste landenrapport wel degelijk pijnpunten aanhaalt, doch dat die als niet voldoende worden geacht om te spreken over de blootstelling aan omstandigheden die een schending van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het EU-handvest uitmaken.

4.

Volkomen ten onrechte wordt er geen aandacht of passend gevolg gegeven aan de medische problematiek zoals die door verzoeker worden aangehaald en aangetoond door de door hem voorgelegde medische attesten en verklaringen.

Het feit dat er ook in Duitsland een behandeling werd gevolgd en opgestart doet vanzelfsprekend totaal geen afbreuk aan de thans voor verzoeker voorhanden zijnde medische problematiek.

Alleen al om die reden komt een overdracht naar Duitsland ongewenst over.

5.

In hoofde van verzoeker gaat het er trouwens niet over of de Duitse autoriteiten de geldende procedures niet naar behoren zouden volgen.

Wel is er in zijn hoofde sprake van een levensbedreigende toestand en situatie in de opvangmogelijkheden die hem aldaar worden geboden.

Immers wordt verzoeker bloot gesteld aan ernstige doodsbedreigingen die hun oorsprong vinden in juist de motieven en redenen van zijn vlucht eertijds uit zijn thuisland en waarbij hij door bepaalde groepen waarvan ook leden aanwezig zijn in Duitsland wordt gezocht en achtervolgd met de bedoeling hem van kant te maken.

In België zijn er quasi geen mensen van die groep aanwezig die hem naar het leven staan.

6.

De bestreden beslissing dient trouwens in elk geval te worden geschorst en nietig verklaard vermits zij in fine melding maakt dat verzoeker zich zou dienen aan te melden bij de **Oostenrijkse (sic?)** autoriteiten.

7.

Er kan trouwens niet worden ontkend dat de fundamentele rechten van verzoeker in het kader van een asielprocedure (die hij niet wenst verder te voeren in Duitsland) worden geschonden.

Er blijkt dat er geen enkele navraag, onderzoek is gebeurd nopens de specifieke situatie waarin verzoeker zou terechtkomen bij overdracht (RvV nr. 125109 van 28.05.214 en RvV nr. 125.152 van 02.06.2014).

Verzoeker zou bijgevolg een niet, minstens uiterst moeilijk te herstellen ernstig nadeel leiden.

8. CONCLUSIE:

De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen.

De bestreden beslissing nietig te verklaren.

i iii)

De argumentatie in de bestreden beslissing dat verzoeker zich in de hangende procedure kan laten vertegenwoordigen door een advocaat, schendt manifest de rechten van verdediging van verzoeker, die uiteraard recht heeft op persoonlijke aanwezigheid bij de behandeling van zijn dossier.

Het feit dat de raadsman van verzoeker zijn zaak kan verdedigen en benaarstigen doet geen afbreuk aan de noodzaak en het recht op persoonlijke aanwezigheid bij de verdere afhandeling van zijn dossier.

i De bestreden beslissing gaat trouwens volledig in en is in strijd met het recht van verzoeker om beroep aan te tekenen tegen een door hem niet aanvaarde beslissing.

Immers wordt in de thans bestreden beslissing volledig en compleet voorbij gegaan aan het feit dat het niet aan de beslissende attaché toekomt een beoordeling te doen van de door verzoeker in geroepen elementen en argumenten tegen de beslissing van 20.01.2022.

i v)

Het feit dat het beroep geen schorsende werking zou hebben voor wat betreft de uitvoering van de beslissing van 20.01.2022, kan geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker de in die bestreden beslissing gevolgde argumentatie wel degelijk heeft betwist en betwist in de reeds hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Door het bestaan van deze beroepsprocedure te miskennen en door de door verzoeker in zijn voorheen ingesteld beroep geformuleerde argumenten totaal buiten beschouwing te laten en door in de thans bestreden beslissing uitsluitend terug te grijpen naar de argumentatie in de voorheen bestreden beslissing van 20.01.2022, worden het wettelijk voorziene recht op beroep en het recht op verdediging ondergraven en totaal en volkomen aan verzoeker ontnomen.

i vi)

Ook de verwijzing naar het feit dat verzoeker naar aanleiding van zij verhoor op 16.02.2022 geen bewijs kunnen voorleggen van de belaging en de wraak die hem te wachten staat bij terugkeer naar Duitsland door clans en personen uit Sierra Leone, is te kort door de bocht.

Verzoeker is moeten vluchten en ontsnappen en heeft natuurlijk kans noch mogelijkheid gehad om zijn belagers eerst om een schriftelijk bewijs te vragen dat zij hem naar het leven stonden.

Verzoeker loopt bijgevolg wel degelijk risico aan blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

i vii)

Ook de door verzoeker te ondergane medische behandelingen maken een verwijdering nefast voor verzoeker."

4.2.2.2. Vooreerst stelt de verzoekende partij dat de beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, attaché L.D., dat op basis van de bestreden beslissing onmogelijk uit te maken is of deze gemachtigde wel gemachtigd is om dergelijke beslissing te nemen en ter kennis te brengen.

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat de attaché L.D. de eerste bestreden beslissing ter kennis heeft gebracht, zodat het betoog in die zin dan ook op het eerste zicht feitelijke grondslag mist.

Daarnaast kan de verzoekende partij niet gevolgd worden dat niet zou kunnen uitgemaakt worden of de attaché L.D. gemachtigd is om de eerste bestreden beslissing te nemen.

De Raad verwijst naar artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit

van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit):

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 51/5, (...) § 4, eerste tot derde lid (...)”

Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegde ambtenaar is voor een beslissing op grond van artikel 51/5, §4, tweede en derde lid, zoals de thans eerste bestreden beslissing.

In de bestreden akte wordt wel degelijk vermeld dat L.D. de functie van attaché uitoefent, zodat de verzoekende partij in staat is om in het kader van de onderhavige vordering te betwisten dat de beslissingnemende ambtenaar daadwerkelijk de vereiste functie uitoefent.

De verzoekende partij verduidelijkt voorts op het eerste zicht geenszins op welke grond het de verwerende partij toekwam aan te tonen dat L.D. wel degelijk de functie van attaché uitoefent.

Door het feit dat een ambtenaar een beslissing ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: door het aanbrengen van de handtekening toont de ambtenaar aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de handtekening van deze ambtenaar, maakt dat op het eerste zicht nagenoeg volledig is bewezen dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen.

4.2.2.3. In een volgend onderdeel stelt de verzoekende partij dat om de beslissing te motiveren praktisch uitsluitend wordt verwezen naar de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de kennisgeving gebeurde op 26 januari 2022, dat zoals aangegeven een beroep werd ingediend tegen deze beslissing en dat zij haar middelen en bezwaren hiertegen herneemt en herhaalt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat niet uitsluitend verwezen wordt naar de bijlage 26^{quater} doch dat de eerste bestreden beslissing duidelijk, zoals blijkt uit punt 1.6., gebaseerd is op eigen juridische en feitelijke motieven. In het kader van de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat en betreffende de aangehaalde medische problemen wordt inderdaad gemotiveerd dat deze reeds geschiedde in de bijlage 26^{quater} van 20 januari 2022. Ook in het kader van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM wordt gemotiveerd dat deze reeds geschiedde in voormelde beslissing.

De verzoekende partij kan op het eerste zicht niet dienstig de motieven van de voormelde beslissing aanvechten daar onderhavig beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2022, zoals uiteengezet in punt 2. Het feit dat in de *in casu* eerste bestreden beslissing naar deze beoordeling verwezen wordt doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. De verzoekende partij had immers de mogelijkheid deze beslissing (op ontvankelijke wijze) aan te vechten, wat zij ook gedaan heeft.

Niettegenstaande de verzoekende partij de mogelijkheid had om haar schorsingsverzoek van 3 februari 2022 tegen de bijlage 26^{quater} in het kader van de thans gevoerde procedure te activeren bij wijze van voorlopige maatregelen en zo alsnog een volledig onderzoek te verkrijgen van haar grieven die zij herneemt in onderhavig verzoekschrift, heeft zij hiervan geen gebruik gemaakt.

Het is dan ook enkel in het licht van het onderzoek of een verdedigbare grief gegrond op het EVRM wordt aangevoerd, dat de Raad wijst op wat volgt.

De verzoekende partij betoogt dat de bijlage 26^{quater} zo niet uitsluitend, dan toch overwegend gesteund is op algemene gegevens, theoretische uiteenzettingen, (foutieve) vooronderstellingen en (onjuiste) gevolgtrekkingen, dat er geen enkele link wordt gelegd met haar individuele toestand en haar situatie, minstens er geen enkele poging of initiatief wordt genomen om na te gaan, te onderzoeken en/of te controleren op welke manier haar aanvraag werd behandeld, dat er zelfs geen enkel initiatief wordt genomen om de juiste situatie en de wettelijke toestand van de verzoekende partij in het kader van de asielpprocedure in Duitsland na te gaan, dat er niet werd nagegaan of zij in het kader van de geldende Duitse procedureregels niet het recht op een beroep tegen een negatieve beslissing heeft verloren, dat

evenmin haar toestand concreet werd nagegaan bij de noodzaak tot het indienen van een nieuwe aanvraag, betreffende de mogelijkheden, de middelen en de impact, dat het aangehaalde AIDA-rapport trouwens verwijst naar het gebrek aan opleiding van de beoordeelaars en eerste beslissers. Zij meent dat in de bijlage 26^{quater} helemaal geen aandacht wordt besteed aan de eigen, specifieke situatie en de door haar ingeroepen feitelijkeheden, dat men zich ermee vergenoegt de argumentatie te beperken tot het fragmentarisch aanhalen van landenrapporten, tot het verwijzen naar verdragsrechtelijk voorschriften en bepalingen en met telkens op geen enkele wijze gestaafde of bewezen onderstelling dat ten opzichte van haar in haar concreet geval alles volgens het boekje werd behandeld of afgehandeld, met dan nog de vermelding en verwijzing dat het bewuste landenrapport wel degelijk pijnpunten aanhaalt, doch dat dit niet als voldoende wordt geacht om te spreken van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij vervolgt dat volkomen ten onrechte geen aandacht of passend gevolg wordt gegeven aan de medische problematiek zoals die door haar werd aangehaald en aangetoond door de door haar voorgelegde medische attesten en verklaringen, dat het feit dat er ook in Duitsland een behandeling werd gevolgd en opgestart vanzelfsprekend totaal geen afbreuk doet aan de thans voor haar voorhanden zijnde medische problematiek, dat alleen al om die reden een overdracht naar Duitsland ongewenst overkomt. Voorts stelt zij ook dat het er niet om gaat of de Duitse autoriteiten de geldende procedures niet naar behoren zouden volgen, dat er in haar hoofde sprake is van een levensbedreigende toestand en situatie in de opvangmogelijkheden die haar daar geboden worden, dat zij immers wordt blootgesteld aan ernstige doodsbedreigingen die hun oorsprong vinden in juist de motieven en redenen van haar vlucht eertijds uit haar thuisland en waarbij zij door bepaalde groepen waarvan ook leden aanwezig zijn in Duitsland gezocht wordt en achtervolgd wordt met de bedoeling haar van kant te maken, dat er in België *quasi* geen mensen van die groep aanwezig zijn die haar naar het leven staan. Zij meent ook nog dat de bijlage 26^{quater} moet geschorst worden daar *in fine* wordt gemeld dat zij zich dient aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten. Zij meent dat er niet ontkend kan worden dat haar fundamentele rechten in het kader van de asielprocedure, die zij niet wenst te voeren in Duitsland, worden geschonden en dat er geen enkele navraag, onderzoek is gebeurd nopens haar specifieke situatie waarin zij zou terechtkomen bij overdracht.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote RvV 258 715 Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij beschikken over de materiële mogelijkheid om deze omstandigheden te gepaste tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten zouden zijn verhinderd om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk*

of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Door louter te stellen dat de bijlage 26^{quater} zo niet uitsluitend, dan toch overwegend gesteund is op algemene gegevens, theoretische uiteenzettingen, (foutieve) vooronderstellingen en (onjuiste) gevolgtrekkingen, toont de verzoekende partij dit niet aan.

Waar zij voorhoudt dat er geen enkele link wordt gelegd met haar individuele toestand en haar situatie en dat in de bijlage 26^{quater} helemaal geen aandacht wordt besteed aan de eigen, specifieke situatie en de door haar ingeroepen feitelijkheden, dat men zich ermee vergenoegt de argumentatie te beperken tot het fragmentarisch aanhalen van landenrapporten, kan zij niet gevolgd worden, nu uit bijlage 26^{quater} blijkt dat het onderzoek specifiek betrekking heeft op de situatie van de verzoekende partij. Immers wordt er op gewezen dat de verzoekende partij verzet heeft geuit tegen de overdracht omdat zij in Duitsland werd afgewezen en dat zij geen concrete gegevens bijbrengt die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dat blijkt dat het verzoek om internationale bescherming door de Duitse autoriteiten werd afgewezen, dat zij de mogelijkheid zal hebben na overdracht om een nieuw verzoek in te dienen, dat de verzoekende partij niet zal verwijderd worden naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar verzoek en dat zij daarbij gemachtigd zal zijn in Duitsland te verblijven en de door de wet voorziene bijstand en opvang te verkrijgen, dat er moet vanuit gegaan worden dat Duitsland haar verdragsverplichtingen nakomt, dat de verzoekende partij klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming of betreffende de rechten van opvang en medische zorg dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM, dat de verzoekende partij verklaarde zelfmoord te willen plegen de dag dat zij hoort naar Duitsland te moeten terugkeren, dat echter deze omstandigheid de verdragsluitende staat niet dwingt van de voorgenomen maatregel af te zien, indien concrete maatregelen worden getroffen om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd, dat deze gedachten ernstig in rekening zullen genomen worden bij de betekening van de beslissing, de informatieverstrekking over de beroepsmogelijkheden en de modaliteiten om vrijwillig mee te werken aan een terugkeer, alsook indien noodzakelijk, op het verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken zal worden opgevolgd door de begeleidende diensten in de open terugkeerplaats waar de verzoekende partij aanspraak kan op maken, dat, indien dit noodzakelijk mocht blijken, de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat zal worden overgemaakt waardoor de autoriteiten bij een overdracht ook op de hoogte kunnen worden gebracht van de verklaringen van de verzoekende partij, dat in het dossier van de verzoekende partij geen andere elementen aanwezig zijn die kunnen wijzen op sterk suïcidale neigingen en dat uit haar relaas geen “concretismen” met betrekking tot een wanhoopsdaad blijken, dat de verzoekende partij een gezin met twee kinderen heeft, dat bij afwezigheid van recente psychologische of medische attesten of eventueel verklaringen van

hulpverleners, bij afwezigheid dat de verzoekende partij reeds concrete plannen heeft om zichzelf met een wanhoopsdaad te verzetten tegen een overdracht, dat zij niet zelf aangeeft dat haar draagkracht zijn grenzen heeft bereikt of dat zij geen vraag doet naar hulp of bijstand, het aangewezen lijkt in de huidige omstandigheden de transfert te laten doorgaan. Voorts wordt nog gesteld dat indien de verzoekende partij besluit opnieuw een verzoek in te stellen in Duitsland, dit verzoek zal beschouwd worden als een navolgend verzoek, dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zou worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Duitsland niet verlieten, dat indieners van een navolgend verzoek recht hebben op opvang, maar beperkt in de omvang. Ook wordt nog gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde verschillende medische diagnoses en gezondheidsproblemen te hebben, dat zij geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn of die nu niet worden verstrekt benoemt, dat de aangeboden medische verzorging en behandeling dus adequaat is om een menswaardig antwoord te bieden en de vitale belangen duurzaam te beschermen, dat tijdens het interview rekening is gehouden met de bijzondere procedurele noden en inzonderheid met de psychische toestand van de verzoekende partij, waarbij nog wordt opgemerkt dat uit een door de verzoekende partij neergelegd syntheseverslag blijkt dat zij zelf aangeeft geen suïcidale gedachten te hebben en in staat blijkt tot therapeutische getrouwheid, dat er een behandelingsgeschiedenis is in Duitsland, dat er zware traumata zijn op familiaal en persoonlijk vlak, dat passende zorg werd verleend en passende medicatie is opgestart, dat de verzoekende partij op spoed werd opgenomen op 18 november 2021 en op 26 november 2021 werd ontslagen, dat deze verslaggeving geen afbreuk doet aan de conclusie dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij niet op medische verzorging kan rekenen in Duitsland indien dit nodig zou zijn, dat zij zelf aangeeft aldaar reeds een behandelingsgeschiedenis te hebben en hierover geen fundamentele bezwaren uit. Zij verduidelijkt niet met welke specifieke elementen van haar situatie de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Uit voorgaande motieven van de bijlage 26*quater* blijkt voorts ook duidelijk dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat er zelfs geen enkel initiatief wordt genomen om de juiste situatie en de wettelijke toestand van de verzoekende partij in het kader van de asielpprocedure in Duitsland na te gaan, nu uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat blijkt dat het verzoek om internationale bescherming door de Duitse autoriteiten werd afgewezen, dat zij de mogelijkheid zal hebben na overdracht om een nieuw verzoek in te dienen, dat de verzoekende partij niet zal verwijderd worden naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar verzoek en dat zij daarbij gemachtigd zal zijn in Duitsland te verblijven en de door de wet voorziene bijstand en opvang te verkrijgen, dat er moet vanuit gegaan worden dat Duitsland haar verdragsverplichtingen nakomt, dat de verzoekende partij klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming of betreffende de rechten van opvang en medische zorg dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM.

Eveneens blijkt uit de voorgaande motieven dat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat ten onrechte geen aandacht of passend gevolg wordt gegeven aan de medische problematiek zoals die door haar werd aangehaald en aangetoond door de door haar voorgelegde medische attesten en verklaringen. Bovendien verduidelijkt zij niet welk "passend gevolg" ten onrechte niet werd gegeven aan haar medische problematiek. Waar zij stelt dat het feit dat er ook in Duitsland een behandeling werd gevolgd en opgestart vanzelfsprekend totaal geen afbreuk doet aan de thans voor haar voorhanden zijnde medische problematiek, kan zij gevolgd worden, doch toont zij hiermee niet aan, gelet op voormelde motieven in de bijlage 26*quater*, dat alleen al omwille van het bestaan van een gezondheidsproblematiek een overdracht naar Duitsland ongewenst overkomt.

Betreffende haar kritiek dat er geen enkele poging of initiatief wordt genomen om na te gaan, te onderzoeken en/of te controleren op welke manier de aanvraag van de verzoekende partij werd behandeld, gaat zij er aan voorbij dat haar wel degelijk werd gevraagd, in dit in het kader van het interview op 8 december 2021, of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland zouden rechtvaardigen. Er werd aldus wel degelijk initiatief genomen om te onderzoeken op welke manier haar aanvraag in Duitsland werd behandeld. Het kwam de verzoekende partij toe om, indien zij persoonlijk problemen had ondervonden, deze aan de verwerende partij kenbaar te maken. Gezien de verzoekende partij hieromtrent geen concrete opmerkingen had gemaakt in haar gehoor en zij ook geen concrete elementen aanhaalt in haar verzoekschrift waaruit zou blijken dat er structurele gebreken zijn in de asielpprocedure in Duitsland, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij niet kon verwijzen naar het wederzijds vertrouwensbeginsel en naar verdragsrechtelijke voorschriften en bepalingen en vaststellen dat het bewuste landenrapport wel degelijk pijnpunten aanhaalt, doch dat deze niet als voldoende worden geacht om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aan te tonen.

De verzoekende partij betoogt dat niet werd nagegaan of zij in het kader van de geldende Duitse procedureregels niet het recht op een beroep tegen een negatieve beslissing heeft verloren, doch verduidelijkt geenszins waarom de verwerende partij gehouden was dit na te gaan. De verzoekende partij stelt voorts niet – laat staan dat zij dit aantoonst – dat zij nog geen gebruik heeft gemaakt van haar beroepsmogelijkheden in Duitsland. Bovendien, het weze herhaald, heeft de verwerende partij erop gewezen dat zij de mogelijkheid zal hebben na overdracht om een nieuw verzoek in te dienen. Waar de verzoekende partij hieromtrent betoogt dat in dit licht evenmin haar toestand werd nagegaan betreffende de mogelijkheden, de middelen en de impact, toont zij niet aan dat er omstandigheden zijn betreffende *“de mogelijkheden, de middelen en de impact”* die de verwerende partij in overweging had moeten nemen of waardoor zij niet op kennelijk redelijke wijze kon stellen dat de verzoekende partij de mogelijkheid zal hebben na overdracht om een nieuw verzoek in te dienen.

Door louter te verwijzen, naar een vermelding in het AIDA-rapport, meer bepaald het gebrek aan opleiding van de beoordeelaars en eerste beslissers, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij in de bijlage 26quater ten onrechte heeft vastgesteld dat *“dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM (...)”*. Bovendien blijkt uit het voormelde rapport dat er recent duidelijke verbeteringen zijn op dat vlak.

Waar zij stelt dat het er niet om gaat of de Duitse autoriteiten de geldende procedures niet naar behoren zouden volgen, dat er in haar hoofde sprake is van een levensbedreigende toestand en situatie in de opvangmogelijkheden die haar daar geboden worden, dat zij immers wordt blootgesteld aan ernstige doodsb bedreigingen die hun oorsprong vinden in juist de motieven en redenen van haar vlucht eertijds uit haar thuisland en waarbij zij door bepaalde groepen waarvan ook leden aanwezig zijn in Duitsland gezocht wordt en achtervolgd wordt met de bedoeling haar van kant te maken, dat er in België *quasi* geen mensen van die groep aanwezig zijn die haar naar het leven staan, stelt de Raad vast dat deze problematiek niet werd aangehaald in het gehoor voorafgaand aan de beslissing 26quater doch wel naar voren werd gebracht voor het nemen van de eerste bestreden beslissing. De Raad wijst dan ook naar wat hieromtrent *infra* wordt uiteengezet.

Waar zij meent dat de bijlage 26quater moet geschorst worden daar *in fine* wordt gemeld dat zij zich dient aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten, stelt de Raad dat een dergelijk betoog – dat bovendien op het eerste zicht niet kan aangenomen worden daar het om een loutere materiële vergissing lijkt te gaan – geen uitstaan heeft met het aanvoeren van een verdedigbare grief op grond van het EVRM.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er geen enkele navraag of onderzoek is gebeurd nopens de specifieke situatie waarin zij zou terechtkomen bij overdracht, noch maakt zij concreet aannemelijk dat haar fundamentele rechten in het kader van een asielprocedure zullen worden geschonden. Het feit dat zij haar asielprocedure niet in Duitsland wenst te voeren, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

4.2.2.4. Waar de verzoekende partij voorts stelt dat de argumentatie in de eerste bestreden beslissing dat zij zich in de hangende procedure kan laten vertegenwoordigen door een advocaat haar rechten van verdediging schendt, dat zij uiteraard recht heeft op persoonlijke aanwezigheid bij de behandeling van het dossier, dat het feit dat haar raadsman haar zaak kan verdedigen en benaarstigen geen afbreuk doet aan de zaak en het recht op persoonlijke aanwezigheid bij de verdere afhandeling van haar dossier, maakt zij op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat zij recht heeft op een persoonlijke aanwezigheid. Voorts blijkt uit niets dat de persoonlijke aanwezigheid van de verzoekende partij vereist is bij de hangende procedure en dat zij zich niet op afdoende wijze kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat. Het staat verzoekende partij immers vrij om haar advocaat op een zo volledig mogelijke wijze in te lichten over de argumenten die zij in haar procedure naar voren wil brengen zodat op het eerste zicht niet blijkt dat haar rechten van verdediging zouden geschonden zijn.

4.2.2.5. Zij meent ook dat de (eerste) bestreden beslissing volledig ingaat tegen en in strijd is met haar recht om een beroep aan te tekenen tegen een beslissing die door haar niet aanvaard wordt, dat in de

thans bestreden beslissing volledig en compleet wordt voorbijgegaan aan het feit dat het niet aan de beslissende attaché toekomt om een beoordeling te doen van de door haar ingeroepen elementen en argumenten tegen de beslissing van 20 januari 2022.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, voor het nemen van de eerste bestreden beslissing, gebruik heeft gemaakt van haar mogelijkheid om een beroep in te stellen tegen de bijlage 26*quater* van 20 januari 2022. Voorts verduidelijkt zij niet tegen welke beslissing die door haar niet aanvaard wordt zij beroep wenste in te dienen, zodat zij dan ook niet aannemelijk maakt dat de eerste bestreden beslissing in strijd is met haar recht een beroep aan te tekenen.

Voorts blijkt niet dat de beslissingnemende attaché in de eerste bestreden beslissing is overgegaan tot een beoordeling van de door haar ingeroepen elementen en argumenten tegen de beslissing van 20 januari 2022, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

4.2.2.6. Daarnaast betoogt de verzoekende partij nog dat het feit dat het beroep geen schorsende werking zou hebben voor wat betreft de uitvoering van de beslissing van 20 januari 2022 geen afbreuk kan doen aan het feit dat zij de in die bestreden beslissing gevolgde argumentatie wel degelijk heeft betwist en betwist in de hangende procedure, dat door het bestaan van deze beroepsprocedure te miskennen en de door haar in haar voorheen beroep geformuleerde argumenten totaal buiten beschouwing te laten en door in de thans eerste bestreden beslissing uitsluitend terug te grijpen naar de argumentatie in de voorheen bestreden beslissing van 20 januari 2022, het wettelijk voorziene recht op beroep en het recht op verdediging volledig ondergraven worden en totaal en volkomen aan haar worden ontnomen.

De Raad wijst erop dat geenszins blijkt dat door het nemen van de eerste bestreden beslissing het bestaan van de beroepsprocedure inzake de beslissing van 20 januari 2022 en het wettelijk voorziene recht op beroep en de rechten van verdediging worden miskent. Immers heeft de verzoekende partij wel degelijk een beroep kunnen instellen tegen de beslissing van 20 januari 2022 en wordt er in de eerste bestreden beslissing terecht op gewezen dat het beroep geen schorsende werking heeft en dat een terugleiding naar Duitsland de verzoekende partij niet belet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad te laten waarnemen door haar advocaat daar er geen verplichting is om persoonlijk te verschijnen.

Waar zij meent dat de door haar in haar voorheen beroep geformuleerde argumenten volledig buiten beschouwingen worden gelaten, verduidelijkt zij niet waarom de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Bovendien blijkt dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor het feit dat de verzoekende partij de bijlage 26*quater* heeft betwist, doch hieromtrent aldus heeft gesteld dat dit beroep geen schorsende werking heeft en dat een terugleiding naar Duitsland haar niet belet haar verdediging in de hangende procedures voor de Raad te laten waarnemen door haar advocaat. Zij verduidelijkt geenszins waarom bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening diende te worden gehouden met de grieven veruitwendigd in een beroep tegen de bijlage 26*quater*.

Betreffende de verwijzing naar het feit dat zij in die bestreden beslissing gevolgde argumentatie wel degelijk heeft betwist en betwist in de hangende procedure, wijst de Raad erop, zoals aangehaald in de eerste bestreden beslissing, dat het beroep geen schorsende werking heeft en herhaalt de Raad dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om haar schorsingsverzoek van 3 februari 2022 tegen de bijlage 26*quater* in het kader van de thans gevoerde procedure te activeren bij wijze van voorlopige maatregelen en zo alsnog een volledig onderzoek te verkrijgen van haar grieven die zij herneemt in onderhavig verzoekschrift. Echter heeft zij hiervan geen gebruik gemaakt. De Raad herhaalt eveneens dat de verzoekende partij niet dienstig, in een beroep tegen de eerste bestreden beslissing, de motieven of de gevolgde argumentatie van de bijlage 26*quater* kan betwisten.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog wenst aan te voeren dat zij in wezen niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel om haar grieven betreffende een schending van het EVRM behandeld te zien voor een overdracht naar Duitsland, kan herhaald worden dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om haar schorsingsverzoek van 3 februari 2022 tegen de bijlage 26*quater* in het kader van de thans gevoerde procedure te activeren bij wijze van voorlopige maatregelen en zo alsnog een volledig onderzoek te verkrijgen van haar grieven die zij herneemt in onderhavig verzoekschrift. Echter heeft zij hiervan geen gebruik gemaakt. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat zij niet beschikte over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Hoe dan ook heeft ze bij huidige vordering de mogelijkheid om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren. Zij heeft dit overigens ook gedaan en haar grieven werden in dit licht onderzocht.

4.2.2.7. De verzoekende partij betoogt ook dat de verwijzing naar het feit dat zij naar aanleiding van het gehoor op 16 februari 2022 geen bewijs kon voorleggen van de belaging en de wraak die haar te wachten staat bij een terugkeer naar Duitsland door clans en personen uit Sierra Leone, te kort door de bocht is, dat zij is moeten vluchten en ontsnappen en natuurlijk de kans noch de mogelijkheid heeft gehad om haar belagers eerst om schriftelijk bewijs te vragen dat zij haar naar het leven stonden, dat er bijgevolg wel degelijk een risico is op blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandeling.

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd:

“Betrokkene werd op 16.02.2022 gehoord door een ICAM-coach van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde niet naar Duitsland te willen terugkeren omdat hij bang is voor de Sierra Leoners die wraak willen nemen op hem. Hij kan geen enkel bewijs voorleggen om zijn verklaringen concreet te maken. Ook in zijn administratief dossier zit geen enkel stuk dat zijn verklaring staft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

De verzoekende partij meent dat motiveren dat zij geen bewijs kon voorleggen van de belaging en de wraak die haar te wachten staat bij een terugkeer naar Duitsland door clans en personen uit Sierra Leone, te kort door de bocht is, doch kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij, volledig conform de rechtspraak betreffende artikel 3 van het EVRM, heeft vastgesteld dat om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig dienen te zijn om aan te nemen dat zij in Duitsland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en dat het ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending, daar zij geen enkel bewijs voorlegt om haar verklaringen concreet te maken, niet kan volstaan. Door louter voor te houden dat zij is moeten vluchten en ontsnappen en natuurlijk de kans noch de mogelijkheid heeft gehad om haar belagers eerst om schriftelijk bewijs te vragen dat zij haar naar het leven stonden, toont zij geenszins aan dat het onmogelijk is voor haar om enig bewijs van haar verklaringen voor te leggen.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat het de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Met de loutere vage beweringen dat er sprake is van belaging en een wraak die haar te wachten staat bij een terugkeer naar Duitsland door clans en personen uit Sierra Leone, dat zij is moeten vluchten en ontsnappen, dat zij wordt blootgesteld aan ernstige doodsb bedreigingen die hun oorsprong vinden in juist de motieven en redenen van haar vlucht eertijds uit haar thuisland en waarbij zij door bepaalde groepen waarvan ook leden aanwezig zijn in Duitsland gezocht wordt en achtervolgd wordt met de bedoeling haar van kant te maken, dat er in België *quasi* geen mensen van die groep aanwezig zijn die haar naar het leven staan, zonder verdere verduidelijkingen, toont zij geenszins aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat zij bij een verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze omstandigheden geenszins heeft aangehaald toen haar op 8 december 2022 werd gevraagd of er redenen waren die zich verzetten tegen een overdracht naar Duitsland en of er een specifieke reden is waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.8. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de door haar te ondergaan medische behandelingen een verwijdering nefast maken voor haar, doch zij verduidelijkt geenszins welke medische behandelingen zij dient te ondergaan, laat staan dat zij aantoonst dat zij bepaalde medische behandelingen dient te ondergaan. Zelfs indien zou blijken dat zij medische behandelingen dient te ondergaan, toont de verzoekende partij geenszins aan waarom dit gegeven op zich een overdracht aan Duitsland in de weg zou staan. Zij toont geenszins *in concreto* aan dat de behandelingen die zij eventueel nodig zou hebben voor haar niet beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in Duitsland.

Ook in dit opzicht wordt aldus een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.9. De verzoekende partij maakt met haar betoog op het eerste zicht geenszins een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen aannemelijk.

4.2.3. Het middel is niet ernstig. Minstens wordt geen ernstige grief op grond van het EVRM aannemelijk gemaakt.

4.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft uiteengezet in haar verzoekschrift.

Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de bespreking onder punt 4.2. eveneens blijkt dat er geen ernstig middel werd aangevoerd dat gesteund is op de grondrechten van de mens.

4.4. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan minstens één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. VERMANDER